

יעל ויסוצקי, BOT, MSc.
מרפאה בעיסוק

www.yaelsroom.com

טל': 054-5665822

דוא"ל: yaelwy@gmail.com

איך לבחור מרפאה בעיסוק לילד שלי?

מאת: יעל ויסוצקי, BOT, MSc. מרפאה בעיסוק

נגיד שמשהו בבטן מרגיש לכם ש"משהו לא בסדר" או שהגננת המליצה או שהמורה כבר לוחצת שכדאי ללכת עם הילד לטיפול בריפוי בעיסוק.

נגיד שיש לכם כבר רשימה של מרפאות בעיסוק מקופת חולים, מדפי זהב, מהאינטרנט, מחברים.

איך תדעו מי הכי מתאימה לילד שלכם?

קחו לכם כמה נקודות למחשבה לפני שמתחילים:

1. שאלו על תעודת הכרה במעמד של משרד הבריאות

זו נקודה חשובה ביותר. מקצוע הריפוי בעיסוק הוא מקצוע המעוגן בחוק מקצועות הבריאות. אדם שטוען שהוא מרפא בעיסוק ואין ברשותו תעודת הכרה במעמד של משרד הבריאות פועל בניגוד לחוק.

זו נקודה חשובה לגבי כל איש מקצוע שתפנו אליו- לשאול ולוודא שיש בידו רישיון לעסוק במקצוע מטעם גורם ממשלתי מוסמך.

למרפאים בעיסוק הנמצאים בהסדר עם קופות החולים יש בודאות תעודת הכרה במעמד תקפה, כיוון שזהו תנאי להתקשרות שלהם עם קופת החולים.

כדי לקבל החזרים מחברות הביטוח, במסגרת הביטוחים המשלימים, תהיו חייבים לצרף העתק תעודת הכרה במעמד של המרפאה בעיסוק, לתביעה שלכם.

ועכשיו סיפור: לפני כמה שנים נתקלתי באחד מהאתרים בהם מפרסמים אנשי מקצועות טיפוליים שונים את עצמם. אין חובה לשלוח לאתר המפרסם תעודות או רישיונות רלוונטים וכך גיליתי (במקרה) מישהי שמפרסמת את עצמה כמרפאה בעיסוק כשלמעשה מעולם לא למדה את המקצוע. אותה גברת טענה שהיא עושה "ריפוי בעיסוק" לילדים ואנשים מגיעים אליה עם הילדים שלהם לטיפול.

לכן זו נקודה שלא מוותרים עליה. שרלטנים יש בלי סוף ולא כל אחד שמשחק עם ילדים או מצייר איתם הוא "מרפא בעיסוק."

2. שאלו על ידע וניסיון מקצועי

כמו בעולם הרפואה והפסיכולוגיה, גם מרפאים בעיסוק הם בעלי ניסיון מקצועי והכשרה בתחומים שונים:

בתחום הילדים, בתחום בריאות הנפש, בתחום האורטופדי והניירולוגי, בתחום הגריאטריה וכו'.

מרפאים בעיסוק ממשיכים לעבור הדרכה והכשרה מקצועית מתקדמת במסגרות שונות של לימודי המשך, באוכלוסיות בהן הם מטפלים.

כשאתם מחפשים מרפא/ה בעיסוק לילד שלכם, חשוב שתבדקו איתה אם יש לה ניסיון, ידע והכשרה בתחום שבגללו הגעתם לטיפול.

לא פחות חשוב:

מקצועיות של מטפל מתבטאת גם בהכרת גבולות הידע המקצועי שלו- במה הוא יודע לטפל ובמה הוא לא וכדאי שתפנו למישהו אחר, שכן מומחה בתחום: מרפאה בעיסוק אחרת או אולי איש מקצוע מדיסציפלינה שונה.

3. שאלו אנשים שאתם סומכים עליהם

זה תמיד כדאי- לשאול אנשים שאתם מכירים וסומכים עליהם- קרובים, חברים, מורים, גננות.

תשאלו על הניסיון האישי או המקצועי שלהם עם המרפאה בעיסוק- על החוויה האישית, הגישה לילד, הגישה להורים, התהליך שעברו, האם היו מרוצים בסוף התהליך?

כמובן שכלל ששומעים על מישהו דברים טובים כנראה שיש בהם דבר, אבל: "ברפואה כמו באהבה – אין תמיד ואין אף פעם."

אז ברשותכם אסייג את הנקודה הזו בנקודה הבאה והיא:

4. תקשיבו לבטן שלכם

רק תציצו הצצה קצרה בפורומים שונים לגבי המלצות על רופאי נשים למשל – על כל שתי ממליצות נלהבות תהיה אחת לפחות שהיתה לה חוויה הפוכה לגמרי.

מדובר כאן בבני אדם המטפלים בבני אדם. מעבר לידע ולניסיון המקצועי יש כאן חיבור בין אנשים, תקשורת ואמון הנבנה עם הזמן.

כבר היו אצלי בטיפולים לאורך השנים ילדים (מקסימים!) שעם חלקם היה "משחק ילדים" - הטיפול זרם על מי מנוחות, הילדים התקדמו וכולם היו מרוצים. היו גם אחרים: שדפקו את הראש בארון וברצפה, ששרטו אותי ואת עצמם, אחד כיבד אותי בסטירה מצלצלת, אחד ניסה "לשפד" אותי עם מטריה ואחד פשוט קם והלך.

למתבונן מהצד זה נראה לא טוב..

אל תדאגו: לכולם שלום- כולם נשארו ועברו תהליך משמעותי. כולם נפרדו בחיבוק גדול ועד היום באים לבקר ומתגעגעים (וגם אני).

מה היה משותף להם?

שאהבתי אותם מעומק לבי וידעתי שאעשה בשבילם את כל מה שאני יודעת כדי לעזור להם- והם ידעו והרגישו זאת היטב .

שהיתה תקשורת פתוחה וכנה עם כל ההורים, חפה מאקסיומות של "נכון" ו"לא נכון":

היו אפשרויות, היו נסיונות, היו גם טעויות והיו גם הרבה שמחות גדולות על נצחונות קטנים.

אז אם אחרי פגישה אחת או שתיים או חמש משהו מרגיש לכם לא נכון ולא מתאים- אל תתביישו לשאול, לחשוב ביחד- אמנם המרפאה בעיסוק היא מומחית בתחומה אבל המומחים הגדולים ביותר לילד שלכם הם אתם- ההורים .

אל תבהלו אם הילדה שלכם בוכה בטיפולים או מתנגדת ולא משתפת פעולה – תנו לה ולכם ולמרפאה בעיסוק הזדמנות, ובעיקר תנו הזדמנות לתהליך.

תקשיבו לבטן שלכם או ל"אינטואיציה": מה היא עושה כדי ליצור "חיבור" עם הילד שלי? איך אני מרגישה? איזו אוירה יש? האם אני מרגישה שאנחנו נמצאים בידיים טובות?

ואם לא הולך? גם זה קורה. כולנו בני אנוש (זוכרים?)

המרפאה בעיסוק יכולה להיות "תותחית על" או "מאד בסדר" ועדיין זה לא הלך- החיבור לא היה "זה", המשפחה שלכם היתה בתקופה קשה, אתם לא הייתם פנויים, יכולות להיות הרבה סיבות התלויות בנסיבות.

זה בסדר לעצור ולנשום.

זה בסדר לעצור ולחשוב.

זה בסדר לעצור ולנסות שוב בזמן אחר, אולי במקום אחר, עם מטפל אחר:

"After all... tomorrow is another day..." (Scarlett O'Hara, "Gone with the wind", 1939)